

ЛОВИНА

Чета прљаве деце баца каменчиће у воду. Пецароши псују оне који су их направили, махалу из које су дошли, и школу у коју нису отишли. Растераће им сву рибу.

Кад сам први пут дошао овамо, пажњу ми је привукла пробушена фудбалска лопта залепљена за обалу, и што сам је дуже посматрао, то ми је више личила на први рођендански поклон који памтим. Загледан у издувани дроњак окружен флашама, кесама и масним блатом, подсећао ме је на неспретно шивење више пута поцепане крпаре, и на дечју вику у прљавом парку у ком сам редовно драо колена, иако су ме на фудбалу бирали последњег.

Тресао сам се од хладноће с дежурним испијачима пива, пензионерима и понеким залуталим јапијем док смо, углавном у тишини, посматрали воду и неколико штапова за пецање. Своју опрему сам позајмљивао другима. Остаци флаша од зеленог стакла подсећали су ме на нови сервис за ручавање који је купила жена с којом живим, и на ручак на који касним сваког дана. Навикао сам на сладак мирис трулежи и тупи бол у заноктицама. Гризла ме је савест, али недовољно јако да бих отишао.

Док су се млохаве мрвице лагано утапале у прљавштину, пецароши су почели да коментаришу потенцијални улов, а ја сам, као и увек, стајао са стране. Један од стално присутних на кеју, ако уопште тако могу да назовем обалу накрцану шротом, тврдио је како је, у том муљу, могуће уловити шарана који има солидних десет килограма меса. Остали су га завитлавали. Ова прича се обично понавља на десетак дана.

Бројао сам пластичне амбалаже, картоне и искидане гране, памтио их и типовао место на ком ће се насукати. Једном сам у води видео рам гоблена. Цео тај дан размишљао сам о везу који је у њему био, присећао сам се куће својих родитеља, зидова начичканих сликама цвећа и невешто израђеним шавовима веза које је баба често критиковала. Што сам више размишљао о томе, то сам био сигурнији да је плутајући рам онај који је висио у дневној соби, у њега је била ушивена девојка која чита.

Успорено и невешто стављао сам мамце на удицу, у почетку сам другима окретао леђа док то чиним. Хладноћа ми је кочила руке. Врљаво сам качио црве на куке с којих су лабаво висили, набадао прсте у оштри метал, али нико од компаноња пецароша се није смејао нити коментарисао мој избор мамца. Не знам шта бих радио с рибом, да је упецам.

Анђела Ђокић (1993, Београд), студирала скандинавске језике и књижевности на Филолошком факултету у Београду. Била је стипендисткиња Универзитета у Агдери и Универзитета у Хелсинкију. Пише поезију и прозу, предаје норвешки и бави се музиком.